

“মৰমৰ সন্তানসকল –আত্মা ৰূপী বেটাৰীক জ্ঞান আৰু যোগেৰে ভৰপূৰ কৰি সত্যপ্ৰধান হ’ব লাগে, পানীৰ স্নানৰ দ্বাৰা নহয়”

প্ৰশ্ন: বৰ্তমান সময়ত সকলো মনুষ্য আত্মাক দিগব্ৰান্ত কৰোঁতা কোন? তেওঁ কিয় দিগব্ৰান্ত কৰে?

উত্তৰ: সকলোকে দিগব্ৰান্ত কৰোঁতা হৈছে ৰাৱণ কিয়নো ৰাৱণ নিজেই দিগব্ৰান্ত। ৰাৱণৰ নিজৰ ঘৰ নাই। ৰাৱণক কোনেও বাবা বুলি নকয়। পিতাতো নিজৰ সন্তানসকলক লক্ষ্যস্থান দেখুৱাই দিবলৈ পৰমধাম ঘৰৰ পৰা আহে। এতিয়া তোমালোকে ঘৰৰ ঠিকনা গম পলা সেয়েহে তোমালোক দিগব্ৰান্ত নোহোৱা। তোমালোকে কোৱা যে আমি প্ৰথমে পিতাৰ পৰা বিচ্ছিন্ন হ’লো এতিয়া আকৌ প্ৰথমে ঘৰলৈ যামগৈ।

ওঁম শান্তি। মৰমৰ সন্তানসকলে ইয়াত বহি বুজি পাই যে এওঁৰ শৰীৰত যিজন শিৱবাবা আহিছে তেওঁ যিকোনো উপায়েৰে আমাক তেওঁৰ সৈতে নিশ্চয় ঘৰলৈ লৈ যাব। সেয়াতো আত্মাৰেই ঘৰ। সন্তানসকল নিশ্চয় আনন্দিত হয়, বেহদৰ পিতা আহি আমাক ফুল কৰি তোলে। একো কাপোৰ আদি নিপিন্ধায়। ইয়াকেই কোৱা হয় যোগৰ বল, স্মৃতিৰ বল। শিক্ষকৰ যি মৰ্যাদা সন্তানসকলকো সিমানেই মৰ্যাদা সম্পন্ন কৰি তোলে। পঢ়াৰ দ্বাৰা বিদ্যার্থীয়ে জানে যে আমি এইটো হ’বলৈ গৈ আছো। তোমালোকেও জানা যে আমাৰ বাবা শিক্ষকো হয় সৎগুৰুও হয়। এয়া হৈছে নতুন কথা। আমাৰ বাবা হৈছে শিক্ষক, তেওঁক আমি স্মৰণ কৰোঁ। তেওঁ আমাক শিক্ষা দি এনেকৈ গঢ়ি আছে। আমাৰ বেহদৰ পিতাৰ আগমন হৈছে - আমাক পুনৰ ঘৰলৈ লৈ যাবলৈ। ৰাৱণৰ কোনো ঘৰ নাথাকে, ঘৰ ৰামৰহে থাকে। শিৱবাবা ক’ত থাকে? তোমালোকে তৎক্ষণাত উত্তৰ দিবা যে পৰমধামত। ৰাৱণকতো বাবা বুলি নোকেৱা। ৰাৱণ ক’ত থাকে? নাজানো। এনেদৰে কোনেও নকয় যে ৰাৱণ পৰমধামত থাকে। নহয়। তেওঁৰ যে কোনো ঠিকনাই নাই। দিগব্ৰান্ত হৈ ঘূৰি থাকে আৰু তোমালোককো দিগব্ৰান্ত কৰে। তোমালোকে ৰাৱণক স্মৰণ কৰা জানো? নকৰা। তোমালোকক কিমান দিগব্ৰান্ত কৰি তোলে। শাস্ত্ৰ পঢ়া, ভক্তি কৰা, এইটো কৰা সেইটো কৰা। পিতাই কয় - ইয়াক কোৱা হয় ভক্তি মাৰ্গ, ৰাৱণৰ ৰাজ্য। গান্ধীজীয়েও কৈছিল ৰামৰাজ্য লাগে। এইখন ৰথত আমাৰ শিৱবাবা আহিছে। শ্ৰেষ্ঠ বাবা নহয় জানো। তেওঁ আত্মাসকলক মিঠা সন্তান বুলি সম্বোধন কৰি কথা পাতে। এতিয়া তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে আত্মিক পিতা আৰু আত্মিক পিতাৰ বুদ্ধিত তোমালোক আত্মিক সন্তানসকল আছা কাৰণ আমাৰ সম্পৰ্কয়েই হৈছে মূলবতনৰ সৈতে। আত্মা আৰু পৰমাত্মা বহুকাল আঁতৰি থাকিল.....। তাত আত্মা আৰু পৰমাত্মা একেলগে থাকে। তাৰ পিছত আঁতৰি আহে নিজৰ-নিজৰ ভূমিকা পালন কৰিবলৈ। বহুকালৰ হিচাপ থাকে নহয়। সেইবোৰ কথা পিতাই বহি বুজায়। তোমালোকে এতিয়া পাঠ পঢ়ি আছা। তোমালোকৰ ভিতৰতো ক্ৰম অনুসৰি হয় যিয়ে ভালদৰে পঢ়ে। তেওঁৰেই প্ৰথমে মোৰ পৰা আঁতৰি গৈছিল। তেওঁৰেই মোক বহুত স্মৰণ কৰিব আৰু তেতিয়া প্ৰথমে আহিব পাৰিব। পিতাই সন্তানসকলক গোটেই সৃষ্টিচক্ৰৰ গুচ ৰহস্যৰ জ্ঞান দিয়ে। যি ৰহস্যৰ কথা আন কোনেও নাজানে। গুচ বুলিও কোৱা হয় আৰু গুচতম বুলিও কোৱা হয়। এয়া তোমালোকে জানা যে পিতাই ওপৰত ক’ৰবাত বহি নুবুজায়। ইয়ালৈ আহি বুজায়-মই এই কল্পবৃক্ষৰ বীজৰূপ। এই মনুষ্য সৃষ্টিৰূপী বৃক্ষজোপাক কল্পবৃক্ষ বুলি কোৱা হয়। পৃথিৱীৰ মনুষ্যইতো একোৱেই নাজানে। কুস্কৰ্ণ নিদ্ৰাত শুই আছে। পিতাই আহি সকলোকে জগায়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলক জগাইছে আৰু বাকী সকলো মনুষ্য শুই আছে। তোমালোকেও কুস্কৰ্ণৰ আসুৰী নিদ্ৰাত শুই আছিল। পিতাই আহি জগাইছে-সন্তানসকল জাগা। তোমালোক এলেহুৱাৰ দৰে শুই আছা, আৰু ইয়াকেই কোৱা হয় অজ্ঞান নিদ্ৰা। টোপনিতো সকলোৰেই আছে। সত্যযুগটো থাকে। এতিয়া সকলো আছে অজ্ঞান নিদ্ৰাত। পিতা আহি জ্ঞান দি সকলোকে জগায়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকল জাগিছা, এইটো জানা যে পিতাৰ আগমন হৈছে, আমাক লৈ যাব। এতিয়াতো এই শৰীৰ নতুবা আত্মা কোনোটোৱে একো কামৰ হৈ থকা নাই, দুয়োটাই পতিত হৈ গৈছে, একেবাৰে খাদ পৰি গৈছে। ৭ কেৰেট মানে হৈছে বহুত কম সোণ। সঁচা সোণ ২৪ কেৰেটৰ হয়। এতিয়া পিতাই তোমালোকক ২৪ কেৰেটলৈ লৈ যাব বিচাৰে। তোমালোক আত্মাসকলক সঁচা-সঁচা গ’ল্ডেন এজেড (স্বৰ্ণীম যুগৰ) কৰি তোলে। ভাৰতক সোণৰ চৰাই বুলি কোৱা হৈছিল। এতিয়াতো লোহাৰ অথবা শিল-মাটিৰ চৰাই বুলি ক’ব। হওতে চৈতন্যই হয়। এই কথাটো বুজিবলগীয়া। যিদৰে আত্মাক বুজি পোৱা, ঠিক সেইদৰে পিতাকো বুজিব লাগে। কোৱাও হয় যে তৰা জিলিকি থাকে। বহুত সৰু তৰা। ডাক্তৰ আদিয়ে চাবলৈ বহুত চেষ্টা কৰিছে কিন্তু দিব্য দৃষ্টি অবিহনে দেখা পোৱাটো সম্ভৱ নহয়। বহুত সূক্ষ্ম। কোনোৱে কয় চকুৰে আত্মা ওলাই গ’ল, কোনোৱে কয় মুখেৰে ওলাই গ’ল। আত্মা শৰীৰৰ পৰা ওলাই যায় ক’লৈ? আন এটি শৰীৰত গৈ প্ৰৱেশ কৰে। এতিয়া তোমালোক আত্মা ওপৰত শান্তিধামলৈ যাব। এইটো তোমালোকে নিশ্চিতভাবে জানা যে পিতাই আহি আমাক ঘৰলৈ লৈ যাব। এফালে হৈছে কলিযুগ আৰু আনফালে সত্যযুগ। এতিয়া আমি সংগম যুগত আছোঁ। আচৰিত

কথা। এতিয়া ইয়াত কোটি কোটি মনুষ্য আছে আৰু সত্যযুগত থাকিব মাত্ৰ ৭ লাখ। বাকী সকলোবোৰৰ কি হ'ল? বিনাশ হৈ যায়। পিতা আহেই নতুন সৃষ্টি স্থাপন কৰিবলৈ। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা স্থাপনা হয়। তাৰ পিছত পালনা হয় দুটা ৰূপত। এনেকুৱা নহয় যে চাৰিখন ভূজাধাৰী কোনোবা মনুষ্য আহিব। তেতিয়াতো শোভা নাপাব। সন্তানসকলকো বুজায় - চতুৰ্ভুজ হৈছে শ্ৰী লক্ষ্মী আৰু শ্ৰী নাৰায়ণৰ যুগল ৰূপ। শ্ৰী অৰ্থাৎ শ্ৰেষ্ঠ। তেতিয়া দুই কলা কম হৈ যায়। সেয়ে সন্তানসকলে এতিয়া যি জ্ঞান পাইছা তাৰ স্মৃতিত থাকিব লাগে। মুখ্য হৈছেই দুটা শব্দ, পিতাক স্মৰণ কৰা। আন কোনোৱে এই কথা নুবুজিব। পিতাহে হৈছে পতিত পাৱন সৰ্বশক্তিমান। গায়নো কৰে যে বাবা আপুনি আমাক আকাশ পৃথিৱী সকলো দি দিলে। এনেকুৱা একো বস্তু নাই যে যিটো দিয়া নাই। সমগ্ৰ বিশ্বৰ ৰাজ্য দি দিলে। তোমালোকে জানা যে এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ গোটেই বিশ্বৰ মালিক আছিল। পিছত ড্ৰামাৰ চক্ৰ ঘূৰে। পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰমানুসৰি সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী হ'ব লাগে। এয়াও জানা যে বিকাৰীৰ পৰা নিৰ্বিকাৰী, নিৰ্বিকাৰীৰ পৰা বিকাৰী, এই ৪৪ জন্মৰ ভূমিকা অনেক বাৰ পালন কৰিছা। তাৰ হিচাপ কৰিব নোৱাৰি। অৱশ্যে জনসংখ্যাৰ হিচাপ উলিয়াই লয়। বাকী এই যি তোমালোকে তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান, সতোপ্ৰধানৰ পৰা তমোপ্ৰধান হোৱা, ইয়াৰ হিচাপ উলিয়াব নোৱাৰে যে কিমান বাৰ হ'লা। বাবাই কয় ৫ হাজাৰ বছৰৰ এই চক্ৰ। এইটো ঠিক। লাখ বছৰৰ কথাটো স্মৃতিতো নাথাকে। এতিয়া তোমালোকৰ গুণৰ ধাৰণা হৈছে, জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ পাইছা। এই চক্ষুৰে তোমালোকে পুৰণি জগতখনক দেখিছা। তৃতীয় নেত্ৰ যি পোৱা হৈছে তাৰে নতুন সৃষ্টিখনক চোৱা। এই সৃষ্টি কোনো কামৰ নহয়। পুৰণি সৃষ্টি। নতুন আৰু পুৰণি সৃষ্টিৰ কিমান পাৰ্থক্য আছে। তোমালোকে জানা যে আমিহেই নতুন সৃষ্টিৰ মালিক আছিলোঁ পুনৰ ৪৪ জন্ম লৈ লৈ এনেকুৱা হলোঁ। এইটো কথা ভাল দৰে স্মৰণ কৰিব লাগে আৰু পুনৰ আনকো বুজাব লাগে - কেনেকৈ আমি এনেকুৱা হ'ম? ব্ৰহ্মাৰ পৰা বিষ্ণু, পুনৰ বিষ্ণুৰ পৰা ব্ৰহ্মা হওঁ। ব্ৰহ্মা আৰু বিষ্ণুৰ পাৰ্থক্য দেখিবলৈ নোপোৱা জানো। বিষ্ণু কেনেদৰে সু-সজ্জিত বহি আছে আৰু এই ব্ৰহ্মা কেনেকৈ সাধাৰণ ভাৱে বহি আছে। তোমালোকে জানা যে এওঁ ব্ৰহ্মা হয়, এওঁ বিষ্ণু হ'বগৈ। এয়া যিকোনো লোককে বুজাবলৈ সহজ। ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰৰ মাজত কি সম্বন্ধ আছে? তোমালোকে জানা যে এই বিষ্ণুৰ দুটা ৰূপ লক্ষ্মী-নাৰায়ণ। এই বিষ্ণুৱেই দেৱতাৰ পৰা পুনৰ মনুষ্য ব্ৰহ্মা হয়। এই বিষ্ণু সত্যযুগৰ, ব্ৰহ্মা ইয়াৰ। পিতাই বুজায় - ব্ৰহ্মাৰ পৰা বিষ্ণু এক ছেকেণ্ডত হয়, পুনৰ বিষ্ণুৰ পৰা ব্ৰহ্মা হ'বলৈ ৫ হাজাৰ বছৰ লাগে। ততক্ষম (তোমালোকৰ ক্ষেত্ৰতো একে কথা)। কেৱল এজন ব্ৰহ্মাইতো নহয়! এই কথাবোৰ পিতাৰ বাহিৰে আন কোনেও বুজাব নোৱাৰে। ইয়াত কোনো মনুষ্য গুৰুৰ কথা নাই। এওঁৰ গুৰুও শিৱবাবা, তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলৰ গুৰুও শিৱবাবা। তেওঁক সৎগুৰু বুলি কোৱা হয়। সেয়েহে শিৱবাবাক স্মৰণ কৰিব লাগে। যিকোনো লোককে এইটো বুজোৱা বহুত সহজ- শিৱবাবাক স্মৰণ কৰা। শিৱ বাবাই নতুন সৃষ্টি স্বৰ্গৰ ৰচনা কৰে। উচ্চতকৈ উচ্চ ভগৱান শিৱ। তেওঁ আমাৰ আত্মাসকলৰ বাবা হয়। গতিকে ভগৱান পিতাই সন্তানসকলক কয় মোক স্মৰণ কৰা। সন্তান জন্ম হ'ল আৰু ততালিকে সন্তানৰ মুখৰে মা-মা আপোনাআপুনি উচ্চাৰিত হয়। মা-পিতাৰ বাহিৰে আন কাৰো ওচৰলৈ নাযায়। মাতৃৰ মৃত্যু হ'লে, সেয়া বেলেগ কথা। প্ৰথমে মা তাৰ পিছত পিতা তাৰ পিছত মিত্ৰ-সম্বন্ধীয় আদি থাকে। তাতো যোৰা-যোৰা হ'ব। খুড়া-খুড়ী দুয়ো থাকিব নহয় জানো। কুমাৰী হ'ব তাৰ পিছত ডাঙৰ হ'ব তেতিয়া কোনোবাই খুড়ী বুলি ক'ব, কোনোবাই মামী বুলি ক'ব।

এতিয়া তোমালোকক পিতাই বুজায় যে তোমালোক সকলো ভাই-ভাই। বচ, আৰু সকলো সম্বন্ধ বাদ দিয়া। ভাই-ভাই বুলি বুজিলে এজন পিতাক স্মৰণ কৰিব। পিতাইও কয় সন্তানসকল, মোক স্মৰণ কৰা। কিমান শ্ৰেষ্ঠ বেহদৰ পিতা। এই শ্ৰেষ্ঠ বাবাই তোমালোকক বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ দিবলৈ আহিছে। বাৰে-বাৰে কয় - মনমনাভৱ। নিজকে আত্মা বুলি বুজি পিতাক স্মৰণ কৰা, এই কথা পাহৰি নাযাব। দেহ-অভিমান আহিলেই পাহৰি যায়। প্ৰথমেতো নিজকে আত্মা বুলি বুজিব লাগে - আমি আত্মাসকল শালীগ্রাম আৰু এজন পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। পিতাই বুজাইছে - মই পতিত-পাৱন হওঁ, মোক স্মৰণ কৰিলে তোমালোকৰ বেটাৰী যি খালি হৈ আছে সেয়া ভৰপূৰ হৈ যাব, তোমালোক সতোপ্ৰধান হৈ যাব। পানীৰ গংগাততো জন্ম-জন্মান্তৰ ডুব লগাই আহিছা কিন্তু পবিত্ৰ হ'ব নোৱাৰিলা। পানী কেনেকৈ পতিত পাৱন হ'ব পাৰে? জ্ঞানেৰেই সংগতি হয়। বৰ্তমান সময় হৈছেই পাপ আত্মাসকলৰ মিছা জগত। লেন-দেনো পাপ আত্মাৰ লগতে হয়। মন-বাণী-কৰ্মৰে পাপ আত্মা হৈ পৰিছে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে বোধ শক্তি পাইছা। তোমালোকে কোৱা আমি এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হ'বলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰোঁ। এতিয়া তোমালোকৰ ভক্তি কৰাতো বন্ধ হৈ গ'ল। জ্ঞানৰে সংগতি হয়। এওঁলোক (দেৱতাসকল) সংগতিত আছে নহয় জানো। পিতাই বুজাইছে - এওঁ বহুত জন্মৰ অন্তিম জন্মত আছে। পিতাই কিমান সহজ ভাৱে বুজায়। তোমালোক সন্তানসকলে কিমান পৰিশ্ৰম কৰা। কল্পই-কল্পই কৰা। পুৰণি সৃষ্টিক পৰিৱৰ্তন কৰি নতুন সৃষ্টি কৰি তুলিব লাগে। এনেকৈ কয় নহয় যে ভগৱান হৈছে যাদুকৰ, ৰত্নাকৰ, সদাগৰ। যাদুকৰতো হয় নহয় জানো। পুৰণি সৃষ্টিক হে'লৰ (নৰকৰ) পৰা পৰিৱৰ্তন কৰি হেভেন (স্বৰ্গ) কৰি তোলে। কিমান যাদু আছে এতিয়া তোমালোক হেভেনৰ (স্বৰ্গৰ) বাসিন্দা হৈ আছে। এইটো জানা এতিয়া আমি হে'লৰ (নৰকৰ) বাসিন্দা। হে'ল (স্বৰ্গ) আৰু হেভেন (স্বৰ্গ) বেলেগ

হয়। 5 হাজাৰ বছৰৰ চক্ৰ। লাখ বছৰৰ কথাই নাই। এই কথাবোৰ পাহৰিব নালাগে। ভগৱানুবাচ নহয় জানো - কোনোবা নিশ্চয় আছে যি পুনৰ্জন্ম ৰহিত। কৃষ্ণৰতো শৰীৰ আছে। শিৱৰ নাই। তেওঁক মুখ নিশ্চয় লাগিব। তোমালোকক শুনাবৰ কাৰণে আহি পঢ়ায়। ড্ৰামা অনুসৰি সকলো জ্ঞানেই তেওঁৰ ওচৰত আছে। তেওঁ দুখধামক সুখধাম কৰিবলৈ গোটেই কল্পৰ ভিতৰত এবাৰেই আহে। সুখ শান্তিৰ অধিকাৰ নিশ্চয় পিতাৰ পৰাই পোৱা যায় সেইবাবেতো মনুষ্যই বিচাৰে নহয় জানো, পিতাক স্মৰণ কৰে।

পিতাই চোৱা জ্ঞান কেনেকৈ সহজ ৰীতিৰে দিয়ে। ইয়াত বহিও পিতাক স্মৰণ কৰা, বাজোলীৰ খেলক স্মৰণ কৰা তেতিয়াও মনমনাভৱেই হয়। পিতাই হৈছে এই গোটেই জ্ঞান দিওঁতা। তোমালোকে ক'বা আমি বেহদৰ পিতাৰ ওচৰলৈ যাওঁ। পিতাই আমাক শান্তিধাম-সুখধাম লৈ যাবলৈ পথ দেখুৱায়। ইয়াত বহি ঘৰক স্মৰণ কৰা। নিজকে আত্মা বুলি বুজি পিতাক স্মৰণ কৰা, ঘৰক স্মৰণ কৰা আৰু নতুন সৃষ্টিক স্মৰণ কৰা। এই পুৰণি সৃষ্টিতো শেষ হৈ যাব। আগলৈ গৈ তোমালোকে বৈকুণ্ঠকো বহুত স্মৰণ কৰিবা। বাৰে-বাৰে বৈকুণ্ঠত গৈ থাকিবা। আৰম্ভণিতে কন্যাসকলে একেলগে বহি বৈকুণ্ঠলৈ গুছি গৈছিল। এইবোৰ দেখি ডাঙৰ-ডাঙৰ ঘৰৰ লোকে নিজৰ সন্তানসকলক পঠিয়াই দিছিল। নামেই ৰাখিছিল ওম নিবাস। কিমান অনেক সন্তান আহিছিল পাছত গণ্ডগোল হৈছিল। সন্তানসকলক পঢ়াইছিল। নিজে নিজেই ধ্যান লৈ গুছি গৈছিল। এতিয়া এই ধ্যান আদিৰ ভূমিকা বন্ধ কৰি দিয়া হৈছে। ইয়াতো কবৰস্থান কৰি দিছিল। সকলোকে শুৱাই দিছিল আৰু তৎক্ষণাত ধ্যানত গুছি গৈছিল। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকল যাদুকৰ হোৱা। যাকেই চোৱা লগে-লগে ধ্যানত গুছি যাব। এই যাদু কিমান ভাল। ঐকান্তিক ভক্তিত যেতিয়া একেবাৰে প্ৰাণ দিবলৈ সাজু হৈ যায় তেতিয়া তেওঁৰ সাক্ষাৎকাৰ হয়। ইয়াতো পিতা স্বয়ং আহিছে, তোমালোক সন্তানসকলক পঢ়াই উচ্চ পদ প্ৰাপ্ত কৰায়। আগলৈ গৈ তোমালোকে বহুত সাক্ষাৎকাৰ কৰিবা। পিতাক এতিয়াও কোনোৱাই সুধিলে ক'ব পাৰে যে কোন গোলাপ, কোন চম্পাৰ ফুল, কোন তগৰ? সুগন্ধ নথকা ফুলো নাথাকে জানো। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) দেহৰ সকলো সম্বন্ধ কেঞ্চেল কৰি আত্মা ভাই-ভাই হওঁ – এইটো নিশ্চয় কৰিব লাগে আৰু পিতাক স্মৰণ কৰি পুৰা উত্তৰাধিকাৰী হ'ব লাগে।

(2) এতিয়া পাপ আত্মাসকলৰ সৈতে লেন-দেন কৰিব নালাগে। অজ্ঞান নিদ্ৰাৰ পৰা সকলোকে জগাব লাগে, শান্তিধাম-সুখধামলৈ যোৱাৰ মাৰ্গ-দৰ্শন কৰিব লাগে।

বৰদান: কমল পুষ্পৰ (পদুম ফুলৰ) চিম্বল (চিহ্ন) বুদ্ধিত ৰাখি নিজক চেম্পুল (আৰ্হি) বুলি বুজোঁতা উপৰাম আৰু মৰমৰ হোৱা

প্ৰবৃত্তিত থাকোঁতাসকলৰ চিম্বল (চিহ্ন) হৈছে “পদুম ফুল”। গতিকে পদুম ফুলৰ দৰে হোৱা আৰু বাস্তৱত ৰূপায়িত কৰা। যদি বাস্তৱত ৰূপায়িত নকৰা তেন্তে পদুম ফুল হ'ব নোৱাৰা। গতিকে পদুম ফুলৰ চিম্বল (চিহ্ন) বুদ্ধিত ৰাখি নিজক চেম্পুল (আৰ্হি) বুলি বুজি আগবাঢ়ি যোৱা। সেৱা কৰি উপৰাম আৰু মৰমৰ হোৱা। কেৱল মৰমৰ নহ'বা, উপৰাম হৈ মৰমৰ হ'বা কিয়নো মৰম কেতিয়াবা আসক্তিৰ ৰূপত পৰিৱৰ্তন হৈ যায়, সেয়েহে যিকোনো সেৱা কৰোঁতে উপৰাম আৰু মৰমৰ হোৱা।

স্লোগান: স্নেহৰ ছত্ৰছায়াৰ ভিতৰত মায়া আহিব নোৱাৰে।

!! ওঁম শান্তি !!

ওঁম শান্তি!!